

יח:

עין משפט
נר מצוה

קלוא מ"י ס"ג מהל' שבת
הכלה כי פתח לזיון היה
טושיע ארית שנתן רמז טושיע
ז' :

קלוא ב מ"י ס"ג טושיע טס
טק"ף ט :

קלוא ב מ"י ס"ג טס הכלה
ד' :

קלוא ד מ"י ס"ג הכלה ח'
טמנ טושיע :

ארית שנתן רמז טק"ף א'
ושמן טיח טושיע יח' :

קמ"ה מ"י טס הכלה ח'
טמנ טס טושיע ארית

סימן רמז טק"ף א' :

קמב"ו ו מ"י טס הכלה
טמנ טושיע טס :

ט"ש ארית סימן רמז טק"ף
א' :

קמב"ו ח מ"י טס ה'
טו טור טרע"ט טס :

טק"ף ט :

קמב"ו מ"י טס המלכות
טמנ טס הכלה יט טמנ

טס טושיע ארית סימן רמז
טק"ף ב' :

קמב"ו מ"י ס"ג מהל' חתן
טמנ טס הכלה יא טמנ

לזיון טי טור טרע"ט ארית ט'
טמנ טק"ף א' :

מוסף רש"י

שיבולה קודם הפסח.
קודם ששם הפסח וקפני
מלכה עליו לנערון מן העולם
ולה שיהא קודם פסחיים כ"ו . .

תוס' ישנים

ואם הסכר או השלל
כשהיו לנכרי ועיכבה כתי'
אלו בשבת היה לזיון
לספקיו כפי שאלה :

יצאות השבת פרק ראשון שבת

לה ככ"ש אלף הש"ס הוא דקאמר הכי הא מני ב"ש היא אליכא דרב
יוסף דמוקי לה משום שבימת כלים אלכל לרב אושעיה מניין למימר
דמוקי לה ככ"ה ואיזה ליה השמעת קול כרבה וכן פסק ר"ח דטעמא
דריחיס משום השמעת קול ואחי ככ"ה ועוד דסוגיא דלקמן לא
מיחוקמחא אלף כרבה כדפי וקי"ל

מוגמר וגפרית מ"ט שרו ב"ש התם מנח
אארעא גיגית ונר וקדרה ושפור מ"ט שרו
ב"ש דמפקר להו אפקורי אדא תנא להא
דת"ר ב"ש לא תמלא אשה קדרה עססיות
ותורמסין ותינה לתוך התנור ע"ש עם חשכה
ואם נתנן למוצאי שבת אסורין בכדי שיעשו
כיוצא בו ב"ש לא ימלא נחתום חבית של מים
ויניח לתוך התנור ע"ש עם חשכה ואם עשה
כן למוצאי שבת אסורין בכדי שיעשו לימא
ב"ש היא ולא ב"ה אפילו תימא ב"ה גזירה
שמא יחתה בנחלים א"ה מוגמר וגפרית נמו
לגזור התם לא מחתי להו דאי מחתי סליק
בהו קוטרא וקשי דהו אונין של פשתן נמו
ליגזור התם כיון דקשי דהו זיקא לא מנלו
ליה צמר ליורה לגזור אמר שמואל בירוה
עקורה וגיחושו שמא מגיס בה יבעקורה
וטוחה והשתא דאמר מר גזירה שמא יחתה
בנחלים דהאי קדרה חייתא שרי לאנוחה
ע"ש * עם חשיכה בתנורא מ"ט כיון דלא חוי
לאורתא אסוחי מסח דעתיה מיניה ולא אתי
לחתויו נחלים ובשיל שפיר דמי בשיל ולא
בשיל אסיר ואי שדא ביה גרמא חייא שפיר
דמי והשתא דאמר מר כל מויד דקשי ליה
זיקא לא מנלו ליה האי בשרא דגדיא ושריק
שפיר דמי דברחא ולא שריק אסיר דגדיא
ולא שריק דברחא ושריק רב אשי שרי ורב
ירמיה מדיפתי אסיר ולרב אשי דשרי
ד(והתניא) אין צולין בשר בצל וביצה אלא
כדי שיצולו מבעוד יום התם דברחא ולא
שריק איכא דאמרי דגדיא בין שריק בין לא
שריק שפיר דמי דברחא נמו ושריק שפיר
דמי כי פליגי דברחא ולא שריק רב אשי
שרי ורב ירמיה מדיפתי אסיר ולרב אשי
דשרי ד(והתניא) אין צולין בשר בצל וביצה
אלא כדי שיצולו מבעוד יום התם כבשרא
אגומרי אמר רבינא האי קרא חייא שפיר דמי
כיון דקשי ליה זיקא כבשרא דגדיא דמי:
ב"ש אומרים אין מוכרין ת"ר ב"ש אומרים
לא ימכור אדם הפצו לנכרי ולא ישאלונו
ולא ילוננו ולא יתן לו במתנה אלא כדי שיגיע
לביתו ובה אומרים כדי שיגיע לבית הסמוך
לחומה רבי עקיבא אומר כדי שיצא מפתח
ביתו א"ר יוסי בר' יהודה הן הן דברי רבי
עקיבא הן הן דברי בית הלל לא בא רבי
עקיבא אלא לפרש דברי ב"ה: ת"ר "בש"א
לא ימכור אדם חמצו לנכרי אלא אם כן יודע בו שיבילה קודם הפסח דברי ב"ש
ובית הלל אומרים כל זמן שמותר לאוכלו מותר למוכרו רבי יהודה אומר
כותח

מוגמר וגפרית מ"ט שרו. הא מני ככלים: כגון דמני מוגמר
וגפרית כזרעא. ולא ככלי: גיגיס. שהשכר כתובו ואי אפשר
לשופכו לארץ והשערין נשורין כל השבת יותר מח' ימים והשבת
ככלל וכן נר הדולק בשבת וכן קדרה שעל גבי כירה שאי אפשר שלא
תאטמק בשבת וכן שפור המונח
בתנור כדתיק (דף י"ט): משלשין
את הפסח ולא פליגי ב"ש: דמפקר
לכו. לכלים ושבו אינו מלווה על
שבימתן: עססיות ופורמסין. מיני
קטניות וזריכין בישראל יומר: כנדי
שיעשו. כדי שלא יהנה ממלאכת
שבת: שמא יחתה בנחלים: למהר בישראל:
סליק כשו קוערא. של עגים ומשחיר
הכנדים ועשן העגים קשה להם וכן
בגפרית: לא מגלי. משום פי מנור
וליכא למגור שמא יחתה בנחלים:
לגזור. שמא יחתה בנחלים: עקורה.
מעל האור: מגיס. מהסך זה
ובמנוסל'ו הו' בישראל: וטוחה. מוכסה
בכיסוי שלה וטוחה כתיב סבי
דכולי האי לא טרח ומיכר: והפסח
דאמר מר. דהנחת קדרה לא הפסח
אלא משום חתייה: האי קדרא
חייתא שפיר דמי. להשהותה לכתחלה
מבעוד יום בתנור והיא ממנשלת
כל הלילה דוחא חייתא לא אדעתא
למיכלה לאורתא אנהה התם ומשום
למחר לא אחי לחתוי שהרי יש
שהוה גדול ולא דמי לעסקיות
ותורמסין שאין כל הלילה והיום די
לן: וכשיל שפיר דמי. מנוסלת כל
זרכה שפיר דמי להניחה דלא בני
חיתוי: שדא ביס גרמא חייא. דלאו
דעמיה למיכליה לאורתא: גדיא.
קשי ליה זיקא: שריק. פי התנור
צטיט סביי כסיו אינו מוכן לחמות:
ברחא. איל גדול לא קשיא ליה זיקא
ואחי לגלויי פי התנור ליטול כסיו
לחמות: דגדיא ולא שריק. איכא
חדא לאיסורא ותדא להיתרא:
כבשרא אגומרי. שאינו בתנור
דאפילו כסיו ליכא ומוכן להפוך בו
ולחמות: לא ישאלונו. שאלה דבר
החומר נעין. הלוואה בדבר היתמן
להולאה: אלף כדי שיעש. הנכרי
לבימו מבעוד יום וע"ג דבדידיה
קטרה מחמירין ב"ש דמיתלף
בשלותו: כיס הסמוך לחומה. של
עיר אחרת שהנכרי דר שם שהרי
יכול להניחו שם: מפסח ביסו. של
ישראל: הן הן דברי כו' לא בא
ר"ע. לחלוק על ב"ה אלף לחלוק על
מנא כן מחלוקתו שאמר אליכא דביה
לבימ הסמוך לחומה ובה ר"ע לומר
לא אמרו ב"ה כן אלף כו' ט':
כותח

מסורת הש"ס

(א) תיפסקה שבת פ"ד,
(ב) וי' חוב' תפנית ח. דיה
סח דלחית: (ג) וי"ג והתקן ב.
(ד) והתקן יט: (ה) וי"ג והתקן ב.
(ו) וי"ג והתקן: (ז) תפנית סח.
(ח) כפרי: ימבטל ט' גפית:
(ט) ש"ך גפית פ"ח וסח סחי
דלג"ט. (י) וי' חוב' סחי כ"ג:
דיה תפנית. (יא) ומלכתן
רמז פ' מרז. (א) מפרין
לקמן פ"ג ל"ח ר"ח מ"י.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה חסד וכו' סח
הפסח בתנור חתומ:

גליון הש"ס

נב' האי קרי' חית' וכו'
קס הישיבה בתנור. פיין
לקמן דף ל' ב"ה חוב'
דיה סמח: תוס' ד"ה חוב'
שאין דבר שבפיק'. ק"ל אה
מ"ת תיקש ליה חתי' דריס'
כירח חתמן ומכיל דקדיה'
מפקס וק' לני הל' איכתי'
דש' להוסיף חתי' לא מתיב'
סח ד"ל' חתי' ומתב' סח'
ומה הן ספיר' י"ח חתין
ולא תכיל' דהטעם פ"ד
משום חתי' דליתו סוס
כטור' ק"ף ס' ב"ה חוב'
כישול' חר' בישראל
שיבת' כ"י חתי' וכו'
נירוק' ונח' חתי' חתין חתרה.
ויק' חתי' לני' דבבב' חתי'
מפקס חתי' חתי' חתי' י"ל
דנח' כ"ה חתי' חתי' חתי'
דמפרין מוגמר וגפרית נמו
לענ' הא ככלי' כיון דליתו
מפקס' כ"י חתי' חתי' חתי'
לקן זליון כסר:

רבינו חננאל

ובל היכא דאיכא למיחש
שכא יחתה בנחלים כגון
הנחת קדרה בתנור או חבית
של מים וכו' איכא אפילו
כ"ה אסרי. והא דתניא לא
ימכור אדם חמצו לנכרי ולא
ילוננו ולא ישאלונו כו'.
קרי' בר' עקיבא דאמר
כ"י שיצא מפתח ביתו.
כ"י יוסי דאמר הן הן
דברי ריש הן הן דברי בית
הלל. וכן בני חכמי ארץ ישראל
בפסחים (נ"א). כל שעה
שפורח לאכול בתוך חדרה
סותר לכבוד ישראל חתין
לנו והיא שעה חמישית.
כרוב כמליאל דאמר חז"ן
ואכלין כל ארבע וחורפה
כל חמש.

וכל היכא דאיכא למיחש
שכא יחתה בנחלים כגון
הנחת קדרה בתנור או חבית
של מים וכו' איכא אפילו
כ"ה אסרי. והא דתניא לא
ימכור אדם חמצו לנכרי ולא
ילוננו ולא ישאלונו כו'.
קרי' בר' עקיבא דאמר
כ"י שיצא מפתח ביתו.
כ"י יוסי דאמר הן הן
דברי ריש הן הן דברי בית
הלל. וכן בני חכמי ארץ ישראל
בפסחים (נ"א). כל שעה
שפורח לאכול בתוך חדרה
סותר לכבוד ישראל חתין
לנו והיא שעה חמישית.
כרוב כמליאל דאמר חז"ן
ואכלין כל ארבע וחורפה
כל חמש.

וכן משמע מדמיתיי עלה אין צולין בשר
כיון דמיתיי צללי רחוי לאוכלה צלילה ואחי לחמות:
אגומרי תיקשי ליה מתני' דאין נותנין הפסח התנור (דף י"ט). ועוד משלשין את הפסח (ב) אמרי' מאי טעמא משום דבני חבורה זריצין
הן כדמפרש לקמן (דף כ): והא בללו הכי נמי שרי ויש לומר דמיתיי שהתנור פתוח דהוי כמו בשרא אגומרי ונראה דאין הלכה
כך שאי נהאי לישנא דשרי ברחא ולא שריק דסוגיא דקאמר כיון דקשי ליה זיקא לא מנלו לה לא אחיה כותמיה וכן סוגיא
דלקמן גבי בני חבורה דזריצין הס דמשני האי מנתה פי' וקשי ליה זיקא והאי לא מנתה ולרב אשי אפי' היכא דלא קשי ליה זיקא שרי:
ולא ישאלונו ב' אלא כדי שיעש דביתו. לא מיתיי ככלים דאסור לני' משום שבימת כלים דאפילו כדבידי או בחמשי נמי
אלף כגון חלוק ושאר דברים ועעמא משום הולאה ונראה כשלותו כדפי':

נותנין